

Проф. др Слободан Арсенијевић

ДИЛАТАЦИЈА
(НЕ)МОГУЋЕГ

Дилатација

Ова прича нема краја

(не)могућег

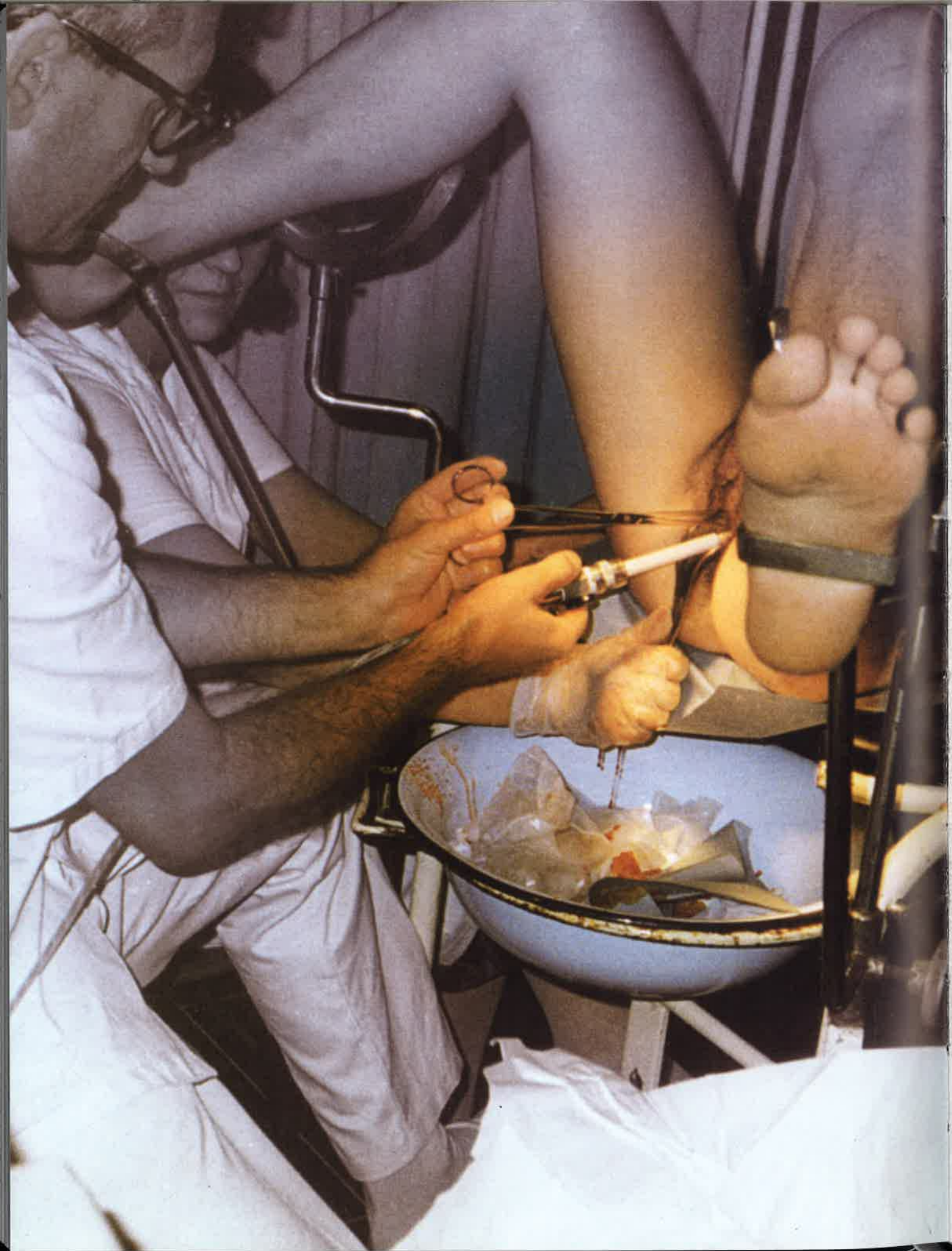
Измењено и допуњено издање

ФАКУЛТЕТ МЕДИЦИНСКИХ НАУКА
Крагујевац, 2013.

УМЕСТО ПОГОВОРА

Небојша Арсенијевић*

ПРОМЕТЕЈ ИЛИ ФАУСТ - БЕЗ ИЛИ НИШТА

Deus sive natura реченица којом је Atheourum Princeps Господу приписао материјална својства, којом отпочиње велики прасак материјализма, просвећености и науке. Реченица смештена на размеђу идеалистичко-уметничко-религијске и материјалистичко-технолошко-идеолошке цивилизације. Овим низом речи посејано је хладно ђавоље семе прогреса, ударени су темељи последњег Вавилона, почела је изградња вештачког раја, разбуктао се терор усрећитеља, зачет је ужас уједначавања.

У новој цивилизацији све је оправдано сврхом. Погледајмо, зато, справу која је пред нама. Шта не може? Чему не служи? Не може да одговори на два основна питања која би им поставио богочовек претходне цивилизације: Има ли Бога? Како да у себи пробудим љубав и како да је задобијем? Њему би ова справа служила за забаву - била би играчка. За нас, модерне варваре, ово је врло корисна машина. Безболно, безбедно, без ризика, без обуке, *Без - Празно* (зјапи понор *Ништавила*) шири улаз у материцу да би се уклонило нешто, ако га има, да се створи простор за *Ништа*. Јер ништа је важно у нашој математици уједначавања. Ту једнако може бити само оно што је лишено квалитета, што нема душу, што није *Једно*. У средишту ове цивилизације је човекобог који се пита: Да ли да верујем Богу? Не слуги да питање треба да гласи: Верује ли Бог нама? Ко нама да верује?

Ако се о цивилизацијама и културама може судити и на основу онога што су бацале и сматрале сувишним, безвредним,

* Др Небојша Арсенијевић, имунолог, професор на Факултету медицинских наука у Крагујевцу.

онда је ова у најмању руку сумњива и треба је одбацити, јер олакшава убијање деце, а рециклира фецес. Поседујући и преносећи знање о сувишном човеку, шири илузију о једнакости, и само једном моделу среће. Поништава душу а велича стиропор. Нормално, јер су фецес и стиропор основна грађа последњег Вавилона, престонице клонова. Ту су сви једнаки и срећни. Ко неће срећу и једнакост мора добровољно да оде у *нишита*. Ту се клањају прогресу, величају фецес, олакшавају егзистенцију избегавањем кривице, труде се да разврат буде безбедан а игра бескрајна. Ова БЕЗ справа свакако ће наћи своје место у овом свету, у којем је клоновима, молекулу DNK и сотони заједничко то што су бесконачно досадни као и све што је унифицирано.

У овим тренуцима тријумфа материје, запитајмо се: шта је то? или What is this? (језик нове цивилизације). Сигурно се зна само да основна честица (материје), до које су дошли атомски физичари, постоји у простору без димензија и у времену без трајања. *Нешто* или *Нишита*? Може ли се рециклирати? Ако може, тек онда је *Нешто*.

Најзад, опет нас реч издаје. Језик је доспео до таквог апсурда да убиство човека у утроби мајке проглашава чишћењем, јер је плод нечист, јер је материца материја. Тако је родница постала гробница. Тако смо човека очистили и од самог помена душе и припремили материцу за нову врсту, за живот који смо створили без Бога, за наш тријумф над њим у славу победе над ЈЕДНИМ, за биће које се бесполно умножава, за хермафродита, за КЛЮНА. Склонимо се, направимо му место, не претварајмо се да нам смета, то смо желели, за то смо припремали свет и материцу, зато смо и јели са дрвета знања добра и зла.

